

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 43. S. Eustathii Antiocheni Depositio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

Sæculum IV. ram contra S. Athanasium, & quidem le
 A. C. 328. sæ Majestatis crimen, cum dicerent, eum
 Theod. I. Philumeni cuidam rebeli marsupium a
 c. 26. ro plenum misisse. Constantinus, au-
 tis attente accusationibus Psammachii
 prope Nicomediam, Athanasium inno-
 centem esse judicavit, & data Epistola
 Ap. Athan. ad Populum Catholicum Alexandrinum
 p. 779. remisit; in hac Epistola Imperator, post
 quam eorum nequitiam damnavit, quæ
 ut odia privata, & ambitionem explerent,
 Ecclesiam dividebant, & turbabant, subi-
 jungit: *Nil malorum hominum in
 vicia in vestrum Episcopum potuit. Cre-
 dite mihi, fratres mei! pessimum homi-
 num istorum studium est, optimum tempo-
 perdere, & pœnitentiæ salutavis occa-
 sionem in hac vita sibi met ipsis abscon-
 dere.* Et inferius: *Cum gaudio Episco-
 pum vestrum Athanasium recepi, & tam-
 quam viro Dei collocutus sum, jussi, ut
 meo nomine vos salutet.* Macarius quo-
 que Presbyter coram Imperatore abso-
 lutus est.

§. XLIII.

S. Eustathii Antiocheni Depositio.

Ath. ad. Alium quoque hostem Ariani pertimes-
 solit. p. 812. cebant Eustathium Episcopum Sedis
 Hier. ep. 84. Antiochenæ, ab Alexandrina secundæ, in
 orbe tertîæ. Vir Confessionis laude in-
 signis, doctus, & eloquens pluribus edifi-
 catis

dem le
nt, eun
oiuma
s, auc
mach
m inn
Episto
drinu
or, pol
it, qu
a expl
babant
zum in
it. Cr
n bon
temp
is occ
absce
Episc
& tam
ussi, u
ius quo
re ablo

stio.
ertime
m Sed
nda, i
ude in
ous ed
ti

tis libris hæresin oppugnabat. Discipuli-
na, & canonum rigidus observator quos-
dam sibi suspectos inter Clericos suscipe-
re noluit, quorum deinde plerique, faventibus
Arianis, ad Episcopatum promoti sunt, quales
fuere Stephanus, Leontius Evnuchus, & Eudoxius
tunc Episcopus Germaniciæ; hi tres ipsi in Episcopatu
Antiocheno suffecti sunt; item Georgius Laodice-
nus, & Eustathius Sebastenus. S. Eustathii
Antiocheni pastoralis cura non ad solam suam
Ecclesiam restringebatur, sed ad alias etiam
Ecclesias mittebat viros, Fidelibus instruendis,
& contra hæreses obfirmandis aptissimos. Singulariter
autem Eusebium Casariensem aggressus, quod
Confessionem fidei Nicænæ corripisset; Eusebius
econtra affirmare, se fidei Nicænæ conformia
credere, Eustathium vero Sabellianismum
introducere; hæc enim erat vulgatissima
illorum objectatio, quibus vox consubstantialis
non placebat, quod vocem istam cum Concilio
universali approbantes accusarent, Sabellii,
& Montani erroribus accedere. Montanus
quidem nihil contra fidem Catholicam S. Trinitatis
docuerat, sed quidam ipsius Discipuli cum
Sabellio distinctionem Personarum negabant,
dicentes eundem esse Patrem, Filium, & Spiritum
S. S. Eustathius eodem vigore Paulino

Sæculum IV.
A. C. 328.

Chryf. hom. 52. in Eustat.

Socr. I. c. 23.
Sozom. II. c. 18.

Theod. 3. fabul. c. Vales. ad Socr. I. 23. Sozom. II. c. 19.

lino

Sæculum IV. lino Tyriensi, & Patrophilo Scythopolitano resistebat, sua auctoritate plerosque Orientis Episcopos in errorem secum trahentibus.

*Theod. I.
hist. c. 21.*

Hinc Ariani in ejus ruinam conjuraverunt. Eusebius Nicomediensis magnum desiderium fingebat videndi Jerosolymam, & præcipue Ecclesiam ibi Imperatoris jussu magnifice ædificatam, talibus dictis Constantini animum ita demulsi, ut eum Nicomedia proficiscentem honorifice dimiserit, vehicula, sumptusque itineris liberaliter suppeditans. Theognin Nicænum arcanorum omnium conficiendum profectiois socium assumpsit. Ubi Antiochiam pervenerunt, S. Eustathius, amicitia larva deceptus, humanissime exceptos, omnibus fraternæ charitatis obsequiis prosecutus est.

Exinde ad loca sancta pertingentes, eos convenerunt, qui secum in errore consentiebant, nempe Eusebium Cæsariensem, Patrophilum Scythopolitanum, Aetium Liddensem, Theodotum Laodiceum, aliosque Arianos; communicatis consiliis, cum omnibus istis Antiochiam redierunt, qui Eusebium, & Theognin quasi honoris causa comitabantur.

Omnes hi Episcopi, cum simul essent Antiochiæ, Concilium agere cœperunt, Eustathio, & pluribus Episcopis Catholicis

licis præsentibus, totius conspirationis, & preparati doli ignaris; omnibus præter Episcopos egredi iussis, ab Arianis introducitur prostituti pudoris mulier, ab ipsis subornata, quæ ostendens infantem ab uberibus suis pendentem, Episcopi Eustathii prolem esse impudenter clamitabat. Petiit Eustathius, ut testes produceret, ipsa nullum sibi testem esse dixit, sed Judicibus mulieri juramentum deferentibus, juravit, alta voce affirmans, infantem esse Eustathio genitum; statimque, ac si esset convictus, suffragiorum pluralitate condemnatus est; Episcopi Catholici aperte refragari, & prohibere Eustathio, ne acquiescat, dicentes, hanc sententiam esse contra omne fas latam, Lege divina expresse mandari, ne quis nisi testimonio duorum, aut trium testium damnetur, S. Paulum quoque docere, ne accusatio contra Presbyterum sine testibus admittatur. His non obstantibus rata mansit Eustathii condemnatio, & depositio, at causa non fuit publicata, nisi quod in conventiculis clanculariis diceretur, erubescendo crimine fuisse gravatum, cui generalis incusatio Sabellianismi addebatur.

S. Eustathio Eusebium Cæsariensem sufficere cogitabant, & Antiochiam transferre, cujus magna erat apud populum, & Cæsarem existimatio. Ergo Concilio

Sæculum IV.
A. C. 328.

S. Eustathius.

Deut. 19. 15.

1. Tim. 5. 19.

Socr. I. c. 24.

Sozom. II.

c. 19.

Euf. III.

vit. c. 62.

Hist. Eccles. Tom. III.

S

lium

Sæculum IV. A. C. 328. lium hac super re ad Imperatorem scripsit, se quidem hanc translationem optare, & consentire populum; re ipsa autem una tantum populi pars consentiebat, cetera Eustathio adhærebat, & in Sede conservare nitebatur; populus Antiochenus ita divisus in seditionem erupit, civitati exitium imminere videbatur, in omnes ordines Magistratus quoque, & milites serpebat discordia, nec armis pepercissent, nisi Imperatoris obstitisset auctoritas; ad eum Eusebius, & Theognis celeriter re-
 vecti, cæteris Episcopis adhuc dum Antiochiæ congregatis, reum esse Eustathium persuaserunt, non illius modici criminis, quo accusabatur, sed quod olim Helenæ Cæsaris Matri injuriam fecisset, & tyrannice in suos ageret, quippe ipsum seditionis causam rejiciebant. Imperator fidissimorum Ministrorum aliquem, Comitum dignitate ornatum, missum qui animos mitigaret, scripsitque Epistolas plurimas, quibus ad pacem hortabatur. Eustathium ad se mitti jussit, qui antequam discederet, convocatum regem suum, ut in sana Doctrina firmiter perseveraret, obsecravit, quas exhortationes magni ponderis fuisse in rerum decursu videbimus. Hunc Imperator quidem audivit, sed apud credulum prævaluerunt calumniæ, hinc Eustathium exulare jubet in Thracia, indeque in Illyricum

Chryf. in Eust.

Pagi. An. 340. n. 10.

Sozom. I. c. 19. Theod. I. c. 21.

liricum deportari; plures Presbyteri, & Sæculum IV.
 Diaconi simul proscripti; inter hos Pres- A. C. 328.
 byteros Paulus fuisse creditur, postmo-
 dum Episcopus Constantinopolitanus,
 quem Constantinus misit in Pontum. O-
 ptimum S. Eustathio visum, si forti ani-
 mo persecutionem ferret, nec ullum ad
 vindicandam sedem suam conatum ad-
 hibuisse legimus; obiit exul Philippis in
 Macedonia, atque Trajanopoli in Thra-
 cia sepultus est. Exitialis scœmina, quæ
 Sanctum accusaverat, cum in morbum
 diuturnum, & permolestum incidisset,
 aliquibus Episcopis dolum aperuit, fassa
 se ad tantum scelus pecunia coemptam,
 credere vero juramentum suum non ex
 integro fuisse falsum, quod prolem illam
 ex quodam artifice cuprario, nomine Eu-
 stathio, suscepisset.

S. Eustathii
 Exilium, &
 obitus.

Hier. de
 Script.

Interim Eusebio Cæsariensi visum non
 est translationem a sua Ecclesia ad Anti-
 ochenam acceptare, sive eum permove-
 rit zelus Disciplinæ Ecclesiasticæ, quod
 Imperator credidit, aut populi Catholi-
 ci Antiocheni metus, nullum alium E-
 piscopum, quam S. Eustathium agnoscenti-
 tis. Scripsit igitur Imperatori, & Impe-
 rator dedit responsum, quod Eusebius
 diligentissime posteritati transmisit. Lau-
 dat Constantinus ejus in Canonibus ser-
 vandis, & Traditione Apostolica zelum,
 eique, quod ab omnibus dignus judica-

Eus. III.
 vit. c. 61.

Sæculum IV. tus sit, qui Ecclesiam regeret, gratulatur. Scripsit simul Imperator ad populum Antiochenum, ut a consilio eligentem Eusebium averteret. *Nota mihi est, inquit: jam dudum ejus doctrina, & modestia; placet affectus quo eum amplectimini; at destruenda non sunt, quæ semel sapienter statuta, neque aliis, quod sumus est, surripiendum. Quod enim fecistis non est Episcopum retinere, sed aliis summa auferre, violentus est iste modus, & a justitia alienus. Seditiois occasio esse potest.* Tandem ad tranquillitatem reducendam hortatur, postquam ab iis ablata esset corruptelæ occasio; quibus verbis Eustathii condemnationem, quam justam credebat, denotare videtur.

Ibid. c. 62.

Eusebius tertiam quoque Imperatoris Epistolam ad Theodotum, Theodorum, Narcissum, Aetium, Alpheum, & aliosque Episcopos, qui Antiochiæ erant, datam refert; si Eusebius Nicomedienfis, & Theognis adhuc ibi fuissent, verosimiliter etiam eorum nomina legerentur; in hac Epistola Constantinus se de omnibus certiorum factum dicit tum per Epistolas Episcoporum, tum etiam Acacii, & Strategii. Acacium Orientis Comitum fuisse autumant, qui Antiochiæ residere solebat, & Strategium, alias Mausonium, dictum illum Comitum, quem primo Seditiois pacandæ Imperator

Vales. ad Eus. hic.

tor miserat; *Eusebii litteræ*, inquit: *le-*
gibus Ecclesiæ maxime conformes mihi vi-
dentur, sed etiam meam mentem ape-
riam; ad me relatum est, Euphronium
Presbyterum, Cæsariæ in Cappadocia ci-
vem, & Georgium Arethusanum, etiam
Presbyterum ab Alexandro Alexandrino
ordinatum, in fide esse probatissimos, hos
cum cæteris, quos Episcopatu dignos cen-
sebitis, proponetis, ut eorum aliquis jux-
ta Traditionem Apostolicam eligatur.
 Maximi haud dubie ponderis fuit hæc
 Imperatoris commendatio, nec sine effe-
 ctu, uterque enim ad Episcopatum pro-
 moti, Georgius Laodiceæ, Euphronius
 in ipsa Sede Antiochena, sed post aliquod
 temporis intervallum. Primo huic Sedi
 impositus Paulinus Tyriensis, qui post sex
 menses e vita migravit; successit Eu-
 lalius circa annum 328. qui tribus tan-
 tum mensibus sedit; huic successit Eu-
 phronius, postquam sedisset anno uno, &
 aliquot mensibus, defunctus. Brevitas
 temporis, quo tres hi Episcopi federunt,
 causa est, quod ab historicis aut non ad-
 numerentur, aut diversimode ponantur.
 Tandem Placillus, aut Flacillus Antio-
 chiæ Episcopus ordinatus est, seditque
 annis duodecim. Omnes hi Episcopi
 erant de parte Arianorum, populo Ca-
 tholico interea, seu, qui Eustathiani dice-
 bantur, conventus separatos agente.

Sæculum IV.
 A. C. 328.

Pagi. an. 240
n. 20. Philo-
storg. 3. c. 15.
Theod. 1.
c. 22.

Sæculum IV. Urgentibus Arianis simul duo alii
 A. C. 328. SS. Episcopi Asclepas Gazæ, & Eutropius
 Andrinopolitanus depulsi. Asclepas per
 versam Doctrinam fovere accusatus est
 eique Quentianus suffectus. Eutropius
 sæpe Eusebium Nicomediensem repre
 hendebat, &, apud se Andrinopoli
 vertentibus, suadebat, ne impiis ejus ser
 monibus fidem haberent; ad hunc delin
 ciendum conatus Arianorum secundavit
 iracundia Basilinæ Julii Constantii ux
 ris, & Juliani Apostatæ Matris, hanc quip
 pe Eusebius cognatione contingebat,
 quæ muliebri odium in Eutropium con
 ceperat.

*Athan. ad
 Solit. p. 812.
 Idem Apol.
 p. 766. id.
 p. 812.*

§. XLIV.

*Urbis Constantinopolitanæ
 fundatio.*

Zof. l. 2. Constantinum, Deorum cultum aperte
 p. 685. 686. spernentem, Senatus, populusque
 Romanus, cujus pars major adhuc dum
 Idolis serviebat, oderat. Divinationes
 vanas, quarum maxima erat Religio, vi
 lipendebat; cum Romæ ageret, incidit
 festa dies, qua eum vetus consuetudo,
 proceribus omnibus stipatum, in Cap
 tolium vocabat; de hac cæremonia ad
 monitus, palam explosit; dumque Gen
 tiles moris antiqui derisionem vicissim
 cavillis ulciscuntur, Romam averfari ce
 pit.